ΠΡΩΤΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

«Ο Ασυλλόγιστος»

«... Και μονάχα το ωραίο θαρρώ μπορεί ν' αντέξει αντίκρυ σ' όλο το μάταιο κι ανεξήγητο, χωρίς ελπίδα δικαίωσης ή ανάστασης».
Γ. Ρίτσος

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Για δεύτερη χρονιά φέτος στο θέατρο «Περοκέ» παίχτηκε για μερικές εβδομάδες το πρώτο έργο του Μολιέρου «Ο Ασυλλόγιστος», σε μετάφραση – διασκευή του κου Κώστα Γεωργουσόπουλου, σκηνοθεσία του κου Γιάννη Καραχισαρίδη, σκηνογραφία του κου Γιάννη Ματαράγκα και κοστούμια της κας Αννας Μαχαιριανάκη.

Καλό είναι ο θεατής να έχει την ευκαιρία να δει το έργο που έγραψε ο συγγραφέας. Κυρίως όταν πρόκειται για κλασικούς συγγραφείς όπως ο Μολιέρος, και όχι μόνον. Οποιαδήποτε διασκευή του έργου δεν θα πρέπει ν' απέχει απ' αυτό που θέλει να πει και να δείξει ο συγγραφέας. Ολοι έχουμε δει τις κακοποιήσεις του Αριστοφάνη στην Επίδαυρο. Στην προκειμένη περίπτωση στην παράσταση στο «Περοκέ» το έργο έχει «μεταφερθεί στην Ελλάδα σε μία εποχή αρκετά κοντινή και γνωστή μας, περίπου στο 1900... κάπου στο Αιγαίο. Αυτό δίνει την ευκαιρία στους άλλους συντελεστές της παράστασης να κάνουν τη δράση πολύ γνώριμη στο σύγχρονο θεατή, αφού διαδραματίζεται σε ένα γνώριμο περιβάλλον όπου κινούνται Ελληνες κατ' αρχήν λαϊκοί ή Φαναριώτες, Τούρκοι μπέηδες, Εβραίοι και Αρμένιοι έμποροι, Ιταλοί λοχαγοί, Ρώσοι εμιγκρέδες κ.λπ.». Αυτά αναφέρονται στο δελτίο Τύπου της παραγωγής.

Οσον αφορά στην παράσταση έχει κρατηθεί μεν η πλοκή του Μολιερικού έργου αλλά η ουσία του Μολιέρου έχει διαφύγει. Οι πάμπολλες και συχνότατες αναφορές κυρίως από τον Μασκαρέλο (Β. Τσιβιλίκα) στη σύγχρονη, ελληνική πραγματικότητα (παπαροκάδες και όχι μόνον) παραπέμπουν άμεσα και ξεκάθαρα στην επιθεώρηση.

Καλύτερα να είχαν γραφτεί κείμενα για επιθεώρηση διότι καμία σχέση με την πλοκή του Μολιέρου δεν έχουν οι πολλαπλές αναφορές στα σύγχρονα ελληνικά ζητήματα που υπάρχουν στη συγκεκριμένη παράσταση. Γιατί να επιφορτιστεί το κείμενο με όλ' αυτά;

Η σκηνοθεσία του κου Γ. Καραχισαρίδη έθεσε σε απόλυτο συνδυασμό τον χρόνο και το ρυθμό της παράστασης. Ο σκηνοθέτης δίδαξε τους ηθοποιούς να συντονίζονται στην ταχύτητα της πλοκής και να διατηρούν τις χαρακτηριστικές ιδιότητες κάθε τύπου-χαρακτήρα. Η σκηνογραφία του κου Γ. Ματαράγκα και τα κοστούμια της κας Α. Μαχαιριανάκη απέδωσαν την εικόνα του 1900 που έγινε η μεταφορά του έργου. Ο Βασίλης Τσιβιλίκας (Μασκαρέλος) διαιμόνιος, με άφθαστη τεχνική, ταλέντο και μακροχρόνια πείρα κρατάει την παράσταση στα χέρια του, επιστρατεύοντας τις κινήσεις και τις γκριμάτσες, τις πόζες του κωμικού στοιχείου και χαρίζει γέλιο. Υπάρχει μια αρκετά καλή διανομή απ' όπου ξεχωρίζουν οι: Π. Ορκόπουλος, Ο. Σταμούλης, Τζ. Θεοδωρίδης, Γ. Λαμπάτος και Μ. Βλουτή.

Αυτό που είδαμε προσέγγισε τη φόρμα της επιθεώρησης. Ο Μολιέρος διέφυγε στα παρασκήνια. Οταν ο κόσμος ακούει Μολιέρο πρέπει να βλέπει αυθεντικό, ατόφιο Μολιέρο.